

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/65/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119271338
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6119271338.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX A., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Vlasta Suchanová, s.r.o., so sídlom Podzámska 32, 940 01 Nové Zámky, IČO: 53 344 294, proti žalovanej: D. E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX A., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ing. Vajliková, s. r. o., G. H. E. X, XXX XX E., o zaplatenie sumy 10.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 17C/20/2019-483 zo dňa 23.11.2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 17C/20/2019-508 zo dňa 01.02.2023 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 10.000,- eur s príslušenstvom a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a § 151 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“). V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 12.04.2019 domáhal, aby súd zavial žalovanú na zaplatenie sumy 10.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.09.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že z dôvodu plánovania spoločnej budúcnosti a spoločného bývania so žalovanou, posielal žalovanej v priebehu rokov 2010 až 2014 na jej bankový účet nasledovné finančné prostriedky. Dňa 28.10.2010 sumu 10.000,- eur, dňa 14.03.2011 sumu 10.000,- eur, dňa 05.04.2012 sumu 6.000,- eur, dňa 13.06.2012 sumu 2.000,- eur, dňa 06.12.2012 sumu 6.000,- eur a dňa 23.06.2014 sumu 1.200,- eur, čo spolu predstavuje sumu 35.200,- eur. Tieto finančné prostriedky pokladal žalobca za spoločné úspory. V priebehu partnerského vzťahu so žalovanou boli z uvedených finančných prostriedkov uhradené náklady na dovolenku v Španielsku vo výške 1.200,- eur (rok 2014) a náklady na zubnú starostlivosť žalobcu vo výške 4.000,- eur. Následne strany partnerský vzťah ukončili a žalovaná poukázala dňa 18.11.2017 žalobcovi platbu vo výške 10.000,- eur a dňa 01.02.2018 vo výške 10.000,- eur. Keďže žalovaná nevrátila aj tretiu splátku vo výške 10.000,- eur do 31.08.2018, žalobca sa domáhal vrátenia finančných prostriedkov súdnou cestou.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 17C/20/2019-224 zo dňa 26.02.2020 žalobu zamietol. Odvolací súd uznesením č. k. 12Co/94/2020-287 zo dňa 04.05.2021 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že je potrebné vysporiadať sa s otázkou začatia plynutia premlčacej doby v prípade, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému

obohateniu ako aj so skutkovými tvrdeniami žalovanej, že časť poukázaných finančných prostriedkov predstavovala dar.

3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca bezhotovostným prevodom previedol postupne na bankový účet žalovanej sumu 35.200,- eur za účelom budúceho nadobudnutia spoločnej nehnuteľnosti a krytia osobných výdavkov počas spoločného partnerského života (napr. výdavky na zubnú starostlivosť, dovolenky, cestovanie), čo zhodne potvrdili obe strany sporu. Žalovaná súčasne uviedla, že predmetné finančné prostriedky dostala od žalobcu darom, avšak zároveň uviedla, že žalobca jej neuviedol za akým účelom jej finančné prostriedky poslal, neuviedol, že by jej ich chcel darovať, čím absentuje základná zložka daru, a to úmysel darcu. Rovnako sama žalovaná na pojednávaní dňa 05.10.2022 uviedla, že jej snom bolo vlastniť dom, nechcela prijať pomoc od otca, ale chcela si dom zabezpečiť sama z finančných prostriedkov, ktoré jej poslal žalobca, zo svojich úspor a z prípadného hypotekárneho úveru. V konaní absentuje tvrdenie, že by žalobca mal úmysel poskytnúť žalovanej dar vo forme finančných prostriedkov. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prijal záver, že plnenie žalobcu v prospech žalovanej nemohlo byť darom, ale bolo plnením z právneho titulu budúcej kúpy spoločnej nehnuteľnosti a krytia osobných výdavkov počas spoločného partnerského života. Finančné prostriedky sa nachádzali na bankovom účte žalovanej, ale žalobca nemal úmysel ich vlastníctvo previesť na žalovanú. Skutočnosť, že na prevodnom príkaze talianskej banky bolo pri označení transakcie zaškrtnuté slovo „dar“, nepostačuje na kvalifikáciu poskytnutého plnenia ako daru, keďže toto slovo bolo predformulované na bankovom tlačive, a predovšetkým chýbala podstatná náležitosť, a to vôľa darcu poskytnúť dar. Prevodný príkaz žalobca nevypíňal, vyplnila ho jeho sestra, ktorá ho zaškrtila z jej autonómnej vôle (na odporúčanie bankového úradníka).

4. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na ukončenie partnerského vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Žalovaná tak získala majetkový prospech plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Za takéto okamih súd považoval ukončenie partnerského vzťahu sporových strán. Podľa výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 13.06.2022 mu žalovaná v novembri 2016 oznámila, že sa zmenil jej vzťah k nemu, „dali si oddychový čas, sporadicky sa potom navštevovali, z jeho strany bol vždy záujem, aby sa vzťah obnovil, a v prvej polovici roku 2017 videl, že jeho pokusy nepadli na úrodnú pôdu a vtedy žalovanú požiadal o vrátenie peňazí, ktoré poukázal na kúpu spoločnej nehnuteľnosti“. Žalovaná súhlasila, ale problém bol v tom, že peniaze boli vinkulované, a preto bolo treba čakať, kým skončí viazanosť. Žalobca zároveň uviedol, že bankový účet v banke so sídlom v Slovenskej republike si založil koncom roka 2016, a neskôr počas rovnakej výpovede uviedol, že vlastný bankový účet si založil vtedy, keď sa jeho vzťah so žalovanou rozpadol. Sporové strany tiež uviedli, že Vianoce v roku 2016 už trávili oddelene. Žalovaná uviedla, že nový partnerský vzťah nadviazala približne na jar roku 2017 a v lete roku 2017 bola s novým partnerom už na letnej dovolenke. Napriek opakovaným otázkam súdu nevedela ani jedna zo strán uviesť presný dátum ukončenia spoločného vzťahu. Na základe výpovedí sporových strán však dospel súd k záveru, že partnerský vzťah žalobcu a žalovanej sa skončil koncom roka 2016. Keďže z oboch strán absentoval akýkoľvek časový údaj o rozchode, vychádzajúc z výpovedí sporových strán súd ustálil, že partnerský vzťah sa skončil uplynutím roka 2016, t. j. 31.12.2016. Určenie dátumu skončenia partnerského vzťahu bolo kľúčové, keďže od tohto dátumu začala plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že súd mal za to, že partnerský vzťah skončil najneskôr uplynutím roka 2016 (t. j. 31.12.2016), začiatok plynutia premlčacej doby je 01.01.2017. Keďže podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor obohatil, uplynula premlčacia doba dňa 01.01.2019. Z dôvodu, že žaloba bola na súd doručená dňa 19.06.2019, súd vyhodnotil, že bola podaná po uplynutí premlčacej doby a žalobu zamietol.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Uviedol, že súhlasí s odôvodnením rozhodnutia súdu, že v žiadnom prípade nešlo o dar, čo v konaní preukázal. Súd jeho žalobu zamietol z dôvodu premlčania jeho nároku, pričom ustálil, že od ukončenia partnerského vzťahu sporových strán dňa 31.12.2016 začala plynúť premlčacia doba dňa 01.01.2017 a uplynula dňa 01.01.2019. Keďže žaloba bola podaná a doručená na súd dňa 19.06.2019, bola podaná po uplynutí premlčacej doby, a preto ju

zamietol. So záverom súdu o začatí plynutia premlčacej doby dňa 01.01.2017 sa nestotožnil. Žaloba nebola podaná na súd dňa 19.06.2019, ale dňa 12.04.2019, a to na Okresný súd Banská Bystrica. Podľa jeho názoru začala premlčacia doba plynúť najskôr dňa, kedy mu žalovaná prvýkrát vrátila finančné prostriedky. Keďže doba, kedy malo prísť k vráteniu finančných prostriedkov nebola medzi nimi presne dohodnutá, žalovaná plnila na základe jeho výzvy, čo vyplýva z komunikácie medzi nimi. Dňa 01.06.2017 požiadal žalovanú prostredníctvom SMS o prevedenie finančných prostriedkov na jeho účet, ktorý aj špecifikoval. Následne mu žalovaná uviedla, kedy finančné prostriedky uhradí. Keďže žalovaná začala plniť na základe jeho výzvy zo dňa 01.06.2017, premlčacia doba začala plynúť najskôr dňa 01.07.2017, a pokiaľ bola žaloba podaná v mesiaci apríl 2019, bola podaná počas dvojročnej premlčacej doby. Konaniami žalovanej sú preukázané jeho tvrdenia, že žalovaná plnila a vrátila mu časť finančných prostriedkov v sume 20.000,- eur tak, ako to vyplýva z SMS správ (prvá splátka 18.11.2017, ďalšia 01.02.2018, posledná splátka mala byť zaplatená do 31.08.2018). Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. S poukazom na vyššie uvedené je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil skutkový stav a prijal nesprávny právny záver o začatí plynutia premlčacej doby dňa 01.01.2017, pričom podľa jeho názoru začala premlčacia doba plynúť najskôr dňa 01.07.2017. Keďže žaloba bola podaná v apríli 2019, bola podaná v subjektívnej lehote, ktorá skončila dňa 01.07.2019.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Zastáva názor, že finančné prostriedky jej žalobca daroval, a tie boli nielen ňou, ale aj ním minuté. Poukázala na viaceré rozpory v tvrdení žalobcu, ktoré súd nevyhodnotil. Najskôr tvrdil, že finančné prostriedky poukázané na jej účet vo výške 4.000,- eur mali slúžiť na úhradu poplatkov za jeho zubnú starostlivosť, a vo výške 1.200,- eur na úhradu spoločnej dovolenky v Španielsku. Následne tvrdil, že darčeky, výlety a iné hradil z finančných prostriedkov na jeho talianskom účte. Žalobca taliansky účet bežne používal aj na Slovensku, a nič mu nebránilo, aby si sporil na svojom vlastnom účte. Tvrdenia žalobcu o spôsobe financovania budúcej nehnuteľnosti sa tiež rozchádzajú. Žalobca peniaze považoval za peniaze na nákup bytu a domnieval sa, že peniaze, ktoré boli na jej účte, mali byť použité na kúpu bytu. Logicky potom nemohlo ísť o spoločné úspory. V konaní ani z prednesu strán sporu, ani z výsluchov svedkov nevyplývalo, v akej hodnote a kedy mala byť nehnuteľnosť zakúpená, kto a akým podielom mal prispieť na úhradu nehnuteľnosti, koľko finančných prostriedkov malo byť nasporených. Žalobca nevie správne špecifikovať, na základe akého právneho titulu sa dožaduje vrátenia finančných prostriedkov. Účel úhrady finančných prostriedkov ako „dar“ v poznámke, bol zo strany sestry žalobcu uvedený viackrát, nešlo preto o omyl. Nesúhlasí ani so záverom súdu o ich rozchode, keďže ona tvrdila, že sa rozišli koncom roku 2015 a od jari 2016 už má novú známosť, pričom žalobca tvrdil, že sa rozišli o rok neskôr, čo ona poprela. Pokiaľ súd nárok posúdil ako bezdôvodné obohatenie, tak podľa nej začala premlčacia lehota 2 roky plynúť pri jednotlivých vkladoch nasledujúci deň po ich pripísaní na jej účet. Finančné prostriedky vo výške 20.000,- eur nevrátila žalobcovi na základe dohody, ale preto, že žalobca aj prostredníctvom tretích osôb vyvolával jej, jej rodinným príslušníkom a vyhrážal sa súdnym konaním. Žalobca sa rozchádzal aj v tvrdení, že medzi nimi bola dohoda o termíne vrátenia spoločných úspor, pričom v odvolaní už tvrdí opak, že medzi nimi nebola presne dohodnutá doba vrátenia finančných prostriedkov.

7. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že žalovaná v podstate len zosumarizovala svoj postoj vo vzťahu k danej žalobe, poukázala na vyjadrenia strán sporu, či už ústne, alebo písomné a reagovala na vykonané dokazovanie. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom, o nesprávnom určení plynutia premlčacej doby uviedla, že táto začala plynúť pri jednotlivých vkladoch nasledujúci deň po ich pripísaní na účet. Nie je pravdou, že ohľadne plynutia lehôt, kedy mu mala žalovaná vrátiť finančné prostriedky, svoje tvrdenia mení. Vyjadroval sa k začiatku plynutia premlčacej doby, keďže pôvodne nebola určená doba, do kedy mu má žalovaná finančné prostriedky vrátiť. S poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka bola povinná dlh splniť po tom, čo ju o plnenie požiadal. Preto poukázal aj na komunikáciu prostredníctvom SMS, z ktorej vyplynulo, že dňa 01.06.2017 žalovanú požiadal o prevedenie finančných prostriedkov na jeho účet, a preto premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako 01.06.2017. Žalovaná do dnešného dňa relevantným spôsobom nevysvetlila, prečo mu vrátila sumu 20.000,- eur, aj keď vo svojich spontánnych výpovediach na pojednávaní 05.10.2022 jednak spochybnila výpovede svedkov – svojich rodičov o tom, akými finančnými prostriedkami disponovala. Na otázku aké náklady sa hradili z rezervy žalovanej uviedla, že „všetko sa hradilo z jedného účtu, na ktorom boli finančné prostriedky spoločne“. Tiež na otázku, či mala záujem spolu s ním kúpiť nehnuteľnosť žalovaná uviedla, že dom by bol jej a spoločne by

v ňom bývali, pričom na ďalšiu otázku, ako by financovala kúpu nehnuteľnosti uviedla, že „dohodli sme sa tak, že žalobca by kúpil nehnuteľnosť z vlastných prostriedkov a hypotéky a z tých prostriedkov, ktoré mi daroval, by sme zaplatili rekonštrukciu, úver si mal vziať on a následne by nehnuteľnosť previedol do môjho vlastníctva“. V celom kontexte vyjadrení a výpovedí samotnej žalovanej prichádzalo k rozdielnosti v skutkových tvrdeniach.

8. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že nesúhlasí s tým, ako súd pri bezdôvodnom obohatení určil začiatok plynutia premĺčacej doby, avšak odvolanie voči rozhodnutiu súdu nepodala, keďže súd žalobu zamietol, čo je v jej prospech. Na rozdiel od žalobcu doteraz zastáva názor, že peniaze jej boli darované, a počas ich vzťahu boli minuté. Pokiaľ žalobca poukazuje na § 563 Občianskeho zákonníka, tak k tomu uvádza, že dané ustanovenie by bolo možné uplatniť iba vtedy, keby bola dlžníčkou žalobcu. Ona mu však dňa 01.06.2017 nebola dlžná, preto nemala dôvod plniť. V záverečnom návrhu na pojednávaní dňa 23.11.2022 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalobný nárok je daný z dôvodu odpadnutia dôvodu sporenia finančných prostriedkov. Nie je potom zrejmé, prečo žalobca datuje začiatok plynutia premĺčacej lehoty dňom 01.07.2017. Žalobca do dnešného dňa nevie správne špecifikovať, na základe akého právneho titulu sa dožaduje vrátenia finančných prostriedkov. Ďalej žalovaná vo vyjadrení uviedla rovnaké tvrdenia ako vo vyjadrení k odvolaniu, preto ich odvolací súd duplicitne neuvádza.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a ako taký ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa dožadoval zaplata sumy 10.000 eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré nastalo na strane žalovanej z dôvodu poukázania finančných prostriedkov na účet žalovanej za účelom kúpy nehnuteľnosti, ku ktorej nakoniec nedošlo, keďže strany sporu svoj partnerský vzťah ukončili a dôvod kúpy nehnuteľnosti odpadol. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premĺčania nároku žalobcu, keďže na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že k ukončeniu vzťahu došlo najneskôr dňa 31.12.2016 a premĺčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka plynúť dňa 01.01.2017 a uplynula dňa 01.01.2019, pričom žaloba bola na súd podaná po jej uplynutí.

11. Súd prvej inštancie v dôsledku vznesenej námietky premĺčania správne skúmal jej opodstatnenosť. Premĺčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premĺčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premĺčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premĺčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premĺčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Zásada hospodárnosti konania vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premĺčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov (obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009, 1 Cdo 43/2009, 2 Cdo 194/2011, 3 Cdo 231/2009, 3 Cdo 187/2013, 7 Cdo 305/2014). Premĺčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premĺčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premĺčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premĺčacej doby určuje zákon. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje trojročnú všeobecnú premĺčaciu dobu. Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premĺčacej doby. Trojročná premĺčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba (veriteľ) by mohol právo subjektívne vykonať alebo nie, t. j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve.

12. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13. Z obsahu spisu vyplýva ten skutkový stav, ktorý súd prvej inštancie konštatoval v odôvodnení svojho rozsudku, čo napokon ani odvolateľ nespochybnil. Namietal len nesprávne určenie začiatku plynutia premlčacej doby, ktorá podľa neho nezačala plynúť odo dňa ukončenia partnerského vzťahu so žalovanou, ale jej začiatok plynutia odvíjal odo dňa jeho výzvy žalovanej, ktorou ju vyzval na plnenie, pričom poukázal na ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. Keďže žalovaná začala plniť na základe jeho výzvy zo dňa 01.06.2017, premlčacia doba podľa neho začala plynúť najskôr dňa 01.07.2017.

14. S uvedeným názorom žalobcu sa odvolací súd nemohol stotožniť, keďže na plynutie premlčacej doby v danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pokiaľ by mala začať premlčacia doba plynúť až na základe výzvy oprávneného, ako tvrdil žalobca v odvolaní, došlo by k predĺženiu premlčacej doby nad zákonom stanovenú dobu dva roky, ktorá v prípade práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto sa na jeho úkor obohatil. Pokiaľ by sme sa v otázke začatia plynutia premlčacej doby riadili výzvou oprávneného, tak ako namietal žalobca, mohlo by sa stať, že oprávnený by dlhšiu dobu vedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, bol by však nečinný, žalobu by nepodal, čo by viedlo k premlčaniu jeho nároku. Následne by ale vyzval osobu, ktorá sa na jeho úkor obohatila, aby mu obohatenie vydala, hoci podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka by bol nárok už premlčaný. Svojím nekonaním v súlade s § 107 ods. 1 by si oprávnený výzvou na plnenie fakticky predĺžil začiatok plynutia premlčacej doby, čo podľa názoru odvolacieho súdu nebolo úmyslom zákonodarcu, a preto nie je možné na daný prípad aplikovať žalobcom uvádzané ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka.

15. Okrem nesprávneho určenia začiatku plynutia premlčacej doby s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka si žalobca odporuje aj v tvrdeniach, kedy mala podľa neho začať plynúť premlčacia doba. Na jednej strane v odvolaní uvádza, že premlčacia doba začala plynúť najskôr dňa, kedy mu žalovaná prvýkrát vrátila finančné prostriedky, čo bolo podľa jeho vyjadrenia 18.11.2017; a následne si odporuje, keď uvádza, že žalovaná začala plniť na základe jeho výzvy zo dňa 01.06.2017 a premlčacia doba začala plynúť najskôr dňa 01.07.2017, pričom nie je vôbec zrejmé, z čoho žalobca vyvodil začiatok plynutia premlčacej doby od 01.07.2017.

16. Najneskôr okamihom ukončenia partnerského vzťahu strán sporu muselo byť žalobcovi zrejmé, že zamýšľaná kúpa nehnuteľnosti sa nezrealizuje, a preto súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne určil začiatok plynutia premlčacej doby odo dňa ukončenia partnerského vzťahu. Žalobca napokon samotný dátum ukončenia vzťahu k 31.12.2016 nespochybnil. Ako vyplýva aj z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 28Cdo/2284/2010 „Okamihom, ktorým odpadol právny dôvod plnenia a kedy začne plynúť objektívna premlčacia doba, je okamih, kedy je vytvorený taký stav, z ktorého je zrejmé, že povinnosť už nebude splnená. Beh subjektívnej premlčacej doby potom začína okamihom, keď sa oprávnený dozvie, že povinnosť splnená nebude.“

17. Záver o uplynutí premlčacej doby nemôže ovplyvniť ani námietka žalobcu o podaní žaloby na súd, ktorá skutočne nebola podaná dňa 19.06.2019, pretože v tento deň bola vec len postúpená na Okresný súd Komárno; na Okresný súd Banská Bystrica však bola žaloba podaná dňa 12.04.2019. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie prijal záver, že premlčacia doba začala plynúť dňa 01.01.2017 a uplynula dňa 01.01.2019, bola žaloba rovnako podaná po uplynutí premlčacej doby.

18. Žalovaná bola vo veci úspešná, a preto navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Vo vyjadrení k odvolaniu však zopakovala svoje skutkové tvrdenia o darovaní peňazí žalobcom a poukázala na ďalšie skutkové tvrdenia žalobcu, s ktorými nesúhlasila a ktoré si odporovali. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, a

vzniknutú situáciu zhodnotil komplexne. S ohľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky podstatné námietky žalobcu opísané v odvolaní, jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavkám upraveným v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom toto rozhodnutie odvolací súd nezhodnotil ako arbitrárne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Keďže odvolací súd je podľa § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi, zaoberal sa v rámci odvolacieho konania len odvolacími dôvodmi žalobcu ako odvolateľa, a nie námietkami žalovanej, ktoré prezentovala v rámci vyjadrenia k odvolaniu, ktoré však neboli odvolacími dôvodmi, a preto neboli právne významné a nemohli mať ani vplyv na zmenu skutkového a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

19. Na základe vyššie uvedených skutočností sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

20. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej podľa § 255 ods. 1 CSP patrí náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania v celom rozsahu. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).